

РЕШЕНИЕ

№ 10528

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Димитър Петров
Ана Методиева

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **13449** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „Платинум Брандс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя К. Т., подадена чрез пълномощник адвокат Е. М., срещу Решение № 3872 от 27.10.2025 г., постановено по АНД № 20251110210524/2025 г. по описа на Софийския районен съд (СРС).

С посоченото решение въззивният съд е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22-2500334 от 25.06.2025 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на „Платинум Брандс“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) – неизпълнение на задължително предписание на инспекцията по труда.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон. Навеждат се оплаквания, че първоинстанционният съд не е съобразил съществуването на висящ гражданскоправен спор между дружеството и работника Ц. Н. относно вземанията, чието изплащане е предмет на даденото задължително предписание. Касаторът твърди, че исковата молба е подадена преди извършването на проверката от инспекцията по труда и че дружеството е направило възражение за прихващане на претендираните вземания със свои насрещни вземания, произтичащи от непредадено служебно оборудване. Счита, че при наличието на такъв спор въпросът относно дължимостта на трудовото възнаграждение следва да бъде разрешен по съдебен ред и че

задължителното предписание не може да дерогира правомощията на съда да се произнесе по спорното правоотношение. Поддържа още, че при постановяване на решението въззивният съд не е обсъдил надлежно тези доводи и доказателства.

Прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд и постановяване на ново, с което НП да бъде отменено. Алтернативно прави искане при евентуална преценка за съставомерност на деянието да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, като не бъде налагана имуществена санкция. Претендира разноски по делото въз основа на представен списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., в съдебно заседание чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че наличието на висящо гражданско дело не е основание за дружеството жалбоподател да не изпълнява дадените задължителни предписания от Инспекцията по труда. Сочи, че процесното предписание не е било обжалвано и е влязло в сила, поради което с неизпълнението му дружеството е осъществило нарушение по чл. 415, ал.1 КТ. Твърди, че не са налице и предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно и прилагане на чл. 28 ЗАНН.

Прави искане решението да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от касатора разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, както и като извърши служебна проверка на обжалваното решение съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна първоинстанционният съд е приел за установено, следното:

На 28.02.2025 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от „Платинум Брандс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател. За извършената проверка е съставен Протокол за извършена проверка № ПР2502093 от 28.02.2025 г., в който са отразени констатациите на контролните органи и са дадени задължителни предписания за отстраняване на установени нарушения на трудовото законодателство.

С т. 7 от посочения протокол на работодателя е дадено задължително предписание да изплати на работника Ц. Б. Н. сумата от 59 870,80 лева, представляваща трудово възнаграждение за месец ноември 2024 г., както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

В периода от 31.03.2025 г. до 08.05.2025 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. са извършили последваща проверка за изпълнение на дадените задължителни предписания. При проверката е установено, че даденото с т. 7 от протокола задължително предписание не е изпълнено от работодателя.

На 08.05.2025 г. при извършената проверка контролните органи са констатирали неизпълнението на посоченото предписание, поради което е прието, че „Платинум Брандс“ ЕООД не е изпълнило задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство.

За установеното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение срещу „Платинум Брандс“ ЕООД.

Въз основа на съставения акт, на 25.06.2025 г. директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.

е издал Наказателно постановление № 22-2500334, с което на „Платинум Брандс“ ЕООД, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за неизпълнение на задължително предписание на контролните органи.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел от правна страна, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната им на процесуално основание. Съдът е приел, че от събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че жалбоподателят не е изпълнил даденото му задължително предписание на инспекцията по труда, поради което е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. Прието е още, че административнонаказателната отговорност на юридическите лица е обективна и безвиновна, както и че наличието на гражданскоправен спор между работодателя и работника не освобождава работодателя от задължението да изпълни даденото задължително предписание, доколкото същото не е било отменено по надлежния ред. С оглед на това съдът е приел, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Решението е правилно.

При постановяването му въззивният съд е установил релевантната за спора фактическа обстановка въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, които е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискването на чл. 14 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), приложим на основание чл. 84 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Изложените фактически изводи са логични, вътрешно непротиворечиви и намират опора в доказателствата по делото, поради което се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Правилен е и изводът на Софийския районен съд, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържат всички реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Описани са ясно, точно и конкретно времето, мястото, начинът на извършване на нарушението и обстоятелствата, при които е осъществено, както и приложимата правна квалификация. По този начин на санкционираното лице е осигурена възможност да разбере в какво се състои вмененото му нарушение и да организира защитата си, поради което не е налице ограничаване на правото му на защита.

По същество спорът между страните се свежда до това дали неизпълнението на дадено от органите на инспекцията по труда задължително предписание за изплащане на трудови вземания съставлява административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) в хипотеза, при която между работодателя и работника съществува висящ гражданскоправен спор относно дължимостта на тези вземания, включително и когато работодателят е направил възражение за прихващане на насрещни свои вземания.

В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ органите на инспекцията по труда упражняват контрол по спазването на трудовото законодателство, като имат правомощието да дават задължителни предписания за отстраняване на установени нарушения. Систематичното тълкуване на тази разпоредба във връзка с чл. 415, ал. 1 от КТ води до извода, че неизпълнението на дадено задължително предписание представлява самостоятелно административно нарушение, за което законът предвижда административнонаказателна отговорност. Нормата на чл. 415, ал. 1 от КТ е санкционна и предвижда налагане на имуществена

санкция или глоба при неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство.

Безспорно по делото е установено, че на касатора е било дадено задължително предписание по т. 7 от протокол за извършена проверка № ПР2502093 от 28.02.2025 г., с което същият е бил задължен да изплати на служителя Ц. Б. Н. дължими трудови вземания – трудово възнаграждение за месец ноември 2024 г. и обезщетение за използван платен годишен отпуск. Също така е безспорно, че това предписание не е било изпълнено в указания срок, което обстоятелство е установено при последваща проверка на 08.05.2025 г. Тези факти не се оспорват по същество и от самия касатор.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че неизпълнението на предписанието е оправдано поради съществуването на висящ гражданскоправен спор между страните относно дължимостта на съответните вземания. Задължителните предписания на инспекцията по труда представляват индивидуални административни актове, които подлежат на самостоятелно оспорване по реда на АПК. Съгласно чл. 404, ал. 3 КТ предписанията могат да бъдат оспорени по административен ред, а съгласно чл. 405 КТ тяхното оспорване не спира изпълнението им. Поради това адресатът на предписанието е длъжен да го изпълни до отмяната му по надлежния ред. Наличието на гражданскоправен спор относно вземанията, чието изплащане е разпоредено с предписанието, не освобождава работодателя от това задължение, тъй като административният акт запазва действието си, докато не бъде отменен. Гражданското производство има за предмет разрешаването на спорното материално право между страните, докато административнонаказателното производство санкционира неизпълнението на задължението за спазване на административен акт, издаден в рамките на контролните правомощия на държавния орган. Двете производства имат различен предмет и могат да се развиват паралелно, без едното да изключва другото. Обстоятелството дали гражданският съд ще уважи или отхвърли претенциите на страните е ирелевантно за съставомерността на административното нарушение, което се изразява в неизпълнение на подлежащо на изпълнение задължително предписание на контролните органи.

Неоснователен е и доводът на касатора, че направеното възражение за прихващане на насрещни вземания освобождава работодателя от задължението да изпълни предписанието. Възражението за прихващане представлява способ за погасяване на насрещни вземания в рамките на гражданскоправното правоотношение между страните и подлежи на преценка от гражданския съд. То не дерогира действието на административния акт, с който е дадено задължителното предписание, нито освобождава адресата му от задължението да го изпълни, доколкото същият не е бил отменен по предвидения в закона ред.

Същевременно следва да се отбележи, че касаторът не е ангажирал доказателства да е обжалвал даденото предписание по реда на Административнопроцесуалния кодекс. При това положение същото е влязло в сила и е породило задължителни правни последици за адресата си, включително задължението за неговото изпълнение.

Правилен е и изводът на въззивния съд, че административнонаказателната отговорност на юридическите лица е обективна и безвиновна. За ангажирането ѝ е достатъчно установяването на самото административно нарушение, без да е необходимо да се доказва вина. В случая е безспорно установено, че задължителното предписание не е било изпълнено, което е достатъчно основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на юридическото лице.

Неоснователно е и направеното при условията на евентуалност искане за приложение на чл. 28 от ЗАНН. За да бъде прието, че е налице маловажен случай на административно нарушение, следва конкретното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици и наличието на

други смекчаващи обстоятелства да разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. В случая неизпълнението на задължително предписание за изплащане на трудово възнаграждение и обезщетение на работник засяга пряко основни права на работниците и служителите и накърнява обществените отношения, свързани със защитата на трудовите права. Поради това подобно нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на нарушения от съответния вид и не съставлява маловажен случай.

Следва да се отчете и обстоятелството, че административнонаказващият орган е наложил имуществена санкция в минималния размер, предвиден в закона. Съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ имуществената санкция за неизпълнение на задължително предписание е в размер от 1500 до 10 000 лева, поради което определянето на санкцията в размер на 1500 лева представлява най-ниската възможна санкция, предвидена от законодателя.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд е достигнал до правилен извод относно законосъобразността на наказателното постановление. Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при обоснована преценка на доказателствата по делото, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, с оглед своевременно направеното искане и на основание чл. 63д, ал. 4 и 5 ЗАНН, в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – юридическото лице, в чиято структура се намира административнонаказващият орган, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция. Същото, на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с § 5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя в размер на 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3872 от 27.10.2025 г., постановено по АНД № 20251110210524/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА „Платинум Брандс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: